

gældende, som han ønskede, jeg skulde adoptere. Det var med Hensyn til stærke Toldforanstaltninger til Baade for Industrien paa et kritisk Tidspunkt. Heller ikke dette Ønske gik jeg ind paa. Der kan da altsaa ikke tænkes nogen som helst rimelig Grund til, at jeg ikke skulde have handlet ud fra min bedste Overbevisning ved dette, navnlig da det viser sig, at der ikke er begaaet Fejl, da det viser sig, at Laanene er optaget paa et gunstigt Tidspunkt og med relativt gunstigt Resultat.

Jeg beder det ærede Medlem Hr. Rode, om han dog ikke en Gang vil tale rent ud af Posen i denne Sag. Hvad tror han, mine Motiver har været? Han bruger Vendinger om mig i denne Sag, som tillader at mene alle Haande. (Modsigelse). Jo, det ærede Medlem siger, at jeg er en død Mand i Politik. Ja, nu har det ærede Medlem slaet mange Mennesker ihjel i Politik. Der sidder min højtærede Ven, det ærede Medlem Hr. J. C. Christensen. Hvor mange Gange har ikke det ærede Medlem Hr. Rode slaet ham ihjel, den Gang det særlig var ham, der var det ærede Medlem i Vejen! Hvor mange Gange har ikke det ærede Medlem slaet nu afdøde Indenrigsminister Berg ihjel? Mangfoldige Gange, og de Insinuationer, der fremkom mod disse Mænd, var ikke lempeligere end de, der nu fremkommer mod mig. Havde det ærede Medlem kunnet slaa dem ihjel, havde han saa vist gjort det. Det lykkedes ham nu ikke, og det lykkes ham heller ikke her. Men naar han bruger saa voldsomme Udtalelser i Forbindelse med en saakaldt Opredning af denne Statslaansaffære, ja, saa ligger der jo Insinuationer deri, som det ærede Medlem ikke har Lov til, at fremkomme med. Jeg ved meget godt, at jeg i høj Grad er i Vejen for det ærede Medlems politiske Fremtidsplaner, at han mener, at han kunde komme meget videre med Venstre ad de Veje, han nu vil føre det, hvis jeg ikke var. Jeg ved det saa udmærket godt, lad os for en Gangs Skyld tale rent ud: Jeg er det ærede Medlem akkurat lige saa meget i Vejen nu, som det ærede Medlem Hr. J. C. Christensen var ham i Vejen i sin Tid. Men derfor har det ærede Medlem ikke Lov til at bruge det, som en højt skattet politisk Ven af ham, det ærede Medlem Hr. Borgbjerg, en Gang kaldte de forgiftede Dolke, som de kloge Dværge sad og smedede nede i Bjerget. Jeg tror ikke, det nytter ham overfor mig. Jeg har 37 Aars politisk Arbejde bag mig, hele min politiske Personlighed og mit Forhold i det offentlige Liv er for kendt til, at den Art Angreb kan lykkes. Den, der vil søge at

sætte en Plet paa min Ære, han smudser ikke mig, men sig selv til. (Stærke Hør).

Det ærede Medlem Hr. Rode udtalte jo Ønsket om en snarlig Afgørelse af de Sager, vi har for her i Rigsdagen, saa at vi kunde komme ud til Vælgernes Dom. Jeg deler fuldt ud dette Ønske. Forholdet er jo blevet saadan, at jo mere de politiske Argumenter brister, des mere anvender man Landmandsbanksagen til snigende og giftig Mistænkeliggørelse overfor politiske Modstandere. Hertil hører ogsaa de evige Forlangender om nye Oplysninger. Man søger i en Uendelighed at forlænge dette Under søgelsesarbejde. Jeg kommer til at tænke paa en Udtalelse — for øvrigt en morsom Udtalelse — af en afdød Partifælle af det ærede Medlem, J. K. Lauridsen. Han sagde en Gang: Den største Kunst i Politikken er det at føre noget frem, som man kan „rumle paa til Dagens Ende“. Det er et udmærket Universal middel, det er det, ærede Medlemmer i saa høj Grad trænger til: at have noget, som aldrig slipper op, at have en Skrue uden Ende, noget, de kan rumle paa og mistænkeliggøre paa til Dagens Ende. Ved Siden heraf gaar et planmæssigt Arbejde for at komme Regeringen til Livs ved at fremstille os som et økonomisk Samfund i rivende Nedgang, ved at fremstille ogsaa den statsgaranterede Landmandsbank som staaende for Fald, ved at fremstille hele vort Samfund som gennemædt af Korrup tion. Hvor skadeligt dette kan virke udadtil, ogsaa for vor valutapolitiske Situation, er jo givet. Det ærede Medlem Hr. Rode er gaaet i Spidsen som en smuk Nr. 1 i dette Arbejde, og han vil faa Virkningerne deraf at føle. (Hør!).

Udenrigsministeren (Cold): Under disse sidste Dages Debat er der blevet taget kraftigt til Orde ogsaa mod mig. Det ærede Medlem Hr. Stauning har skudt paa en Plimsoller, hvor han mente, jeg var om Bord. Han har skudt, ikke for at skyde paa mig personlig, men for at skyde af principielle Grunde, og det ærede Medlem Hr. Rode har i Gaar skudt med ikke mindre Kanoner paa den døde Mand. Hvorfor man skal anvende saa kraftige Midler, naar Manden er død, ved jeg ikke. Men da jeg nu ikke er død, vil jeg gerne her komme med en kort Redegørelse for de Ting, der har været under Debat, og jeg ser mig da nødsaget til at gaa lidt tilbage i Tiden.

Det, jeg skal begynde med at omtale — for at følge den kronologiske Orden i Kommissionsberetningen — er Konsortiet af 1912. Allerede i 1905, da det Selskab, som